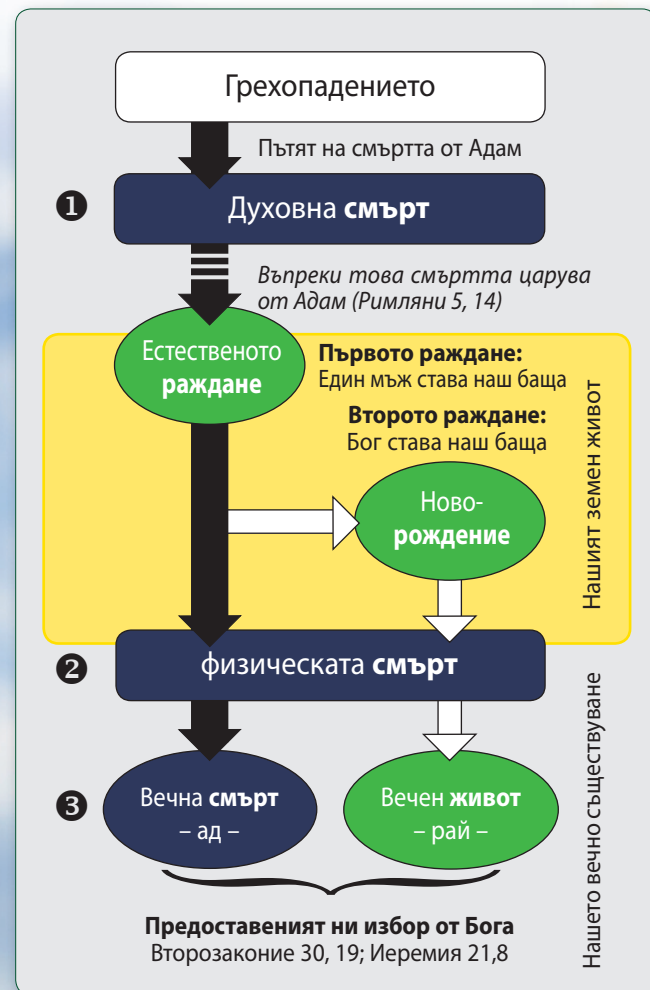

своя Творец. Такива хора водят един себичен живот и следват страстите и съблазните на греха. Те водят живот, като че ли Бог изобщо не съществува. Те не приемат Исус Христос за Бог, нямат общение с Него и отхвърлят посланието на Библията. В Божиите очи тези хора са духовни мъртъвци, макар че физически те могат да бъдат много жизнени.

2. Физическа смърт: Другото последствие на грехопадението е физическата смърт. „...**докато се върнеш в земята, от която си взет**“ (Битие 3, 19). Вследствие на грехопадението цялото Творение е подложено на тление и преходност.

3. Вечна смърт: Крайната точка на пътя на смъртта е вечната смърт. По този начин не се прекратява съществуването на човека (Лука 16, 19-31). Това е едно състояние на окончателно разделение от Бога. Божият гняв остава върху такъв, тъй като „**чрез престъплението на един човек – Адам – всички човещи попаднаха под осъждението на смърт и гибел**“ (Римляни 5, 18). Исус нарича това място на гибел ад. Това е едно място на ужасно съществуване: огънят там е **неугасим** (Марко 9, 43 & 45) и **вечен** (Матей 25, 41), там ще бъде **плач и скърцане със зъби** (Лука 13, 28). Това ще бъде едно ужасно място, „**дето червеят им не умира и огънят не угасва**“ (Марк 9, 48). Това е едно място на **вечна погибел** (2 Солуняни 1, 9).

Как Бог вижда пътя на човека към вечна погибел? Поради безграничната си милост и любов към нас, човещите, Той изпрати Своя Син – Господ Исус Христос, за да извърши едно велико спасение за нас, човещите. Думите на Христа на кръста: „**Свърши се!**“, показаха, че това спасение е извършено и пътят към **вечния живот** е открит. Така се изяви волята Божия (напр. 1 Тимотей 2, 4) да бъдем спасени от вечния ад или, фигуративно казано, да се отклоним от пътя ни към вечната смърт. Ние сме поканени да влезем през вратата, която води към небето (Матей 7, 13-14). Според учението на Библията Исус Христос е единствената врата и чрез това **единственият път** към спасението. И ако поемем пътя на живота, ще достигнем вечния живот.

Преминаването от единия към другия път е възможно ако се обърнем към Исус като Му предадем нашия досегашен грешен живот, помолим Го за опрощение и Го приемем като наш Спасител. Тогава в Божиите очи ние ставаме ново създание. Всеки може да получи лично подаръка на опрощението, разбира се, ако желае. Това, което ни се дарява по милост, има за Бога изключително висока цена – жертвата на Неговия Син. Който се възползва от това предложение на Бога, прави най-важната крачка в живота си, като получава вечния живот (Йоан 5, 24). Този уника-

лен шанс се дава на човека само по време на земния му живот.

Пътят към вечния живот

След един мой доклад дойде млад човек при мен и аз го попитах: „Къде се намираш сега?“. Той ми отговори: „Аз стоя на гарата!“. Този човек беше разбрал нещо много важно – колкото се може по-бързо да напусне пътя на смъртта! След това той ме попита: „Как да поема сега пътя на живота?“. Показах му пътя и той сега пътува щастлив към най-великата цел в живота.

Бог мрази греха, но обича грешника. Ако ние днес поемем пътя към вечния живот, то ние сме се отправили към най-хубавото място, към небето, за което се казва в 1 Коринтяни 2, 9: „**Каквото око не е видяло, ухо не е чувало и на човек на ум не е идвало това, което Бог е приготвил за ония, които Го обичат**“. Като човещи със свободна воля, Бог ни е предоставил правото да изберем по кой път да вървим: „**Аз положих пред вас живота и смъртта, благословенията и проклятията; затова изберете живота, за да живееш ти и потомството ти**“ (Второзаконие, 30, 19). Още един път тук става ясно, че Божията воля за нас е да имаме вечен живот. От приложената графика можем да направим следния важен извод:

„Ако си **роден само един път** (това е естественото раждане), то тогава **ще умреш два пъти** (първо физическата, и след това вечната смърт). Ако обаче си **роден два пъти** (т.е. естественото раждане и новородението чрез Христос), тогава ти **ще умреш само един път** (физическата смърт)!“

Вярата в Божия Син ни освобождава от ужасния съд и ни дава увереността във вечния живот: „**Който слуша Словото Ми и вярва в Оногова, Който Ме е пратил, има вечен живот, и на съд не дохожда, а е минал от смърт към живот**“ (Йоан 5, 24).

Като се има предвид голямото значение на личното решение, става ясно трагичното въздействие на

еволюционната теория относно смъртта на тези, които поддържат тази теория. Тя прикрива опасността от вечната смърт и кара хората да пропуснат поканата за спасение, което Бог им предлага. Но Исус дойде, за да ни спаси от ада. Обърнете се с молитва към Бога. Така в същия миг още днес ще напуснете пътя на смъртта и ще преминете в пътя на живота. Тази основна промяна в живота ви можете да започнете със следната молитва:

„Господи Исусе Христе, аз видях и осъзнах фаталната ситуация, в която се намирам. Моят начин на живот в никакъв случай не е по Твоята воля. Ясно ми е, че съм на погрешен път. Ужасен от това си състояние, Те моля за помощ. Прости ми всички мои грехове, за които аз съжалявам и промени моя живот. Аз искам да чета Твоето Слово и да живея според него. С Твоята помощ искам да поема пътя на живота и да остана винаги с Теб. Аз Те приемам сега в моя живот. Бъди мой Господ и ми дай волята и силата да Те следвам. Благодаря Ти от цялото си сърце, че Ти ми прости греховете и аз мога да бъда сега Твое дете. Амин“.

Проф. д-р инж. Вернер Гитт

Пътуване без завръщане

Кой беше глупакът?
Кой мъдрецът?
Кой просякът?
Кой царят?

Какво ще стане
5 минути след смъртта?

Оригинално заглавие: Reise ohne Rückkehr
Интернет страница на автора: www.wernergitt.de
Превод от немски: проф. д-р Дечко Свиленов
Картина на корицата: Elise Christian
Разпространение: (02)967-1446; fbs@dir.bg

Herausgeber und Copyright ©: DIE BRUDERHAND e.V.
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Telefon: +49 (0)5149/ 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: bruderhand@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 1513: Bulgarisch / Bulgarian, 1st edition 2011

Werner Gitt

Пътуване без завръщане

В една църква в Южен Тирол (Северна Италия) се намират три черепа и окачена над тях табела с надпис: **„Кой беше глупакът? Кой мъдрецът? Кой просякът? Кой царят?“**. Истина е, че и помен вече няма от властта и богатството на царя. Черепът на просяка се намира до този на царя, но по нищо не личат неговата бедност, дрипи и празен стомах. Може би ни се иска да поставим втора табела с надпис: **„Смъртта ги е направила всички еднакви“**. С настоящето изложение ще покажем дали такъв един надпис би могъл да бъде верен.

Хората от рекламната индустрия се стремят чрез рекламите си да достигнат определена социална група, с цел да спечелят клиентела. Това значи, че тези хора работят целенасочено. За разлика от тях смъртта не подбира специална група от хора, тъй като тя засяга всички. Поради това от край време хората са фокусирали своето внимание към идеята за смъртта: философи, поети, политици, спортисти, артисти, неграмотни и нобелови лауреати. Най-голямо значение са й придавали старите египтяни, тъй като те са построили на смъртта най-големите паметници в света – пирамидите. Немският поет Емануел Гайбел е обобщил сполучливо тези вечни усилия на човечеството с думите: **„Вечна загадка е животът; вечна загадка е смъртта“**. От многото възгледи относно смъртта, ще се спрем само на възгледа на еволюционната теория:

Мястото на смъртта в еволюционната теория

Еволюционната теория учи, че без смърт не би съществувал и животът на Земята. Това става ясно от четирите основни твърдения на еволюцията относно смъртта:

1. Смъртта – задължителна предпоставка на еволюцията: Немският физик Карл Фридрих фон Вайцсекер казва: *„Защото ако отделните индивиди не биха умирали, то не би имало еволюция, не би имало*

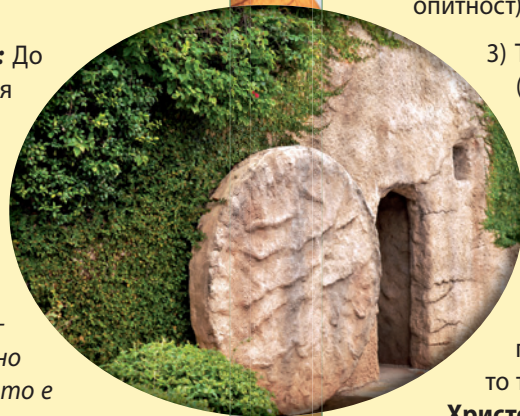
нови индивиди с други свойства. Смъртта на отделният индивид е условие за еволюцията“.

2. Смъртта – откритие на еволюцията: Регенбургският професор Видмар Танер като биолог поставя основателния и съществен въпрос относно смъртта: *„Как и защо се е появила смъртта в света, ако изобщо не е трябвало да я има?“*, и отговаря на този въпрос: *„Процесът на остаряване и продължителността на живота са приспособителни явления, които са се развили в процеса на еволюцията. Появата на смъртта е ускорило значително процеса на еволюцията“*. Програмираната смърт гарантира шанса да се появи нещо ново в хода на еволюцията.

3. Смъртта – творец на живота: До каква степен еволюционната теория се различава от библейското учение, става ясно от твърдението, че еволюцията е творец на живота. В този смисъл са думите на микробиологът-еволюционист Райнхард Каплан: *„Задължителното остаряване и смърт е болезнено за отделният индивид, особено при хората, но това е цената, благодарение на която е могъл да се създаде човешкия вид“*.

4. Смъртта – абсолютен край на живота: Според еволюционната теория животът е просто една физико-химична форма на изява на материята (Манфред Айген – немски физикохимик и Нобелов лауреат).

От всичко това се вижда, че еволюционната теория не може да ни даде задоволително обяснение какво става след смъртта. След като тази теория разглежда живота като чисто физико-химично явление, естествено не остава никакво място за съществуване на живот след смъртта. Човекът се отъждествява като една биологична машина, която със смъртта престава да съществува. В хода на еволюционния процес смъртта осъществява следваща еволюционна стъпка на живота. По този начин смисълът на човешкия живот трябва да се измерва единствено с приноса му, който той дава в еволюционния процес.

Кой може да ни даде истинския отговор за смъртта?

Кой може да ни даде отговор на най-важния въпрос относно същността на смъртта и какво става след нея? Такъв отговор може да даде само някой, който е компетентен по този въпрос и е изпълнил следните четири задължителни условия:

- 1) Той сам трябва да е бил мъртъв (необходима ни е информация от първа ръка).
- 2) Той трябва след смъртта си отново да се е върнал към живот (информацията да бъде плод на лична опитност).

3) Той трябва да има власт над смъртта (той трябва да притежава авторитет).

4) Това, което казва, да е истина и да му се гласува пълно доверие (Ние трябва да му вярваме за това, за което говори)

Ако потърсим в човешката история личността, която би могла да изпълни тези четири уникални условия, то трябва се спрем **единствено на Исус Христос**, Който е изпълнил всичките:

- 1) Той беше разпънат и умря на Голгота. Неговите врагове искаха да се убедят, че Той наистина е мъртъв и прободоха гърдите Му с копие, откъдето изтече съсирена кръв (Евангелие на Йоан 19, 24). И така те се убедиха, че Той е наистина мъртъв!
- 2) Той предсказа, че на третия ден след смъртта Си ще възкръсне от мъртвите. И това стана точно така. Жените мироносци станаха първите свидетели в ранното утро в деня на Възкресението. Небесният Ангел им каза: **„Той не е тук, Той възкръсна!“** (Лука 24, 6).
- 3) В Новия Завет се говори за трима души, които Христос е възкресил от мъртвите: Лазар от Витания (Йоан 11, 41-45), сина на наинската вдовица (Лука 7, 11-17) и дъщерята на Иайр (Марк, 5, 35-43). Никой

човек не е имал такава власт над смъртта, както Исус.

- 4) **Един единствен** е казал някога: **„Аз съм истината“** (Йоан 14, 6). И това беше Исус. Неговите врагове винаги търсеха повод да Го хванат в лъжа, но това никога не можаха да постигнат.

И така ние имаме пред себе си единствената личност, Която може да ни каже истината за смъртта. А за всеки човек истината е най-важното нещо. Та кой би градил живота си върху лъжа и заблуда? И тъй има **Един**, Който притежава необходимата компетентност и може да ни даде точната информация относно смъртта. От Него научаваме какво става с човека непосредствено след смъртта му. В евангелието на Лука (16, 19-31) Исус ни дава отговора посредством примера на двама души, които току-що са починали. Единият е познавал Бога, а другият е живял без Бога. Лазар е занесен от ангелите в лоното на Авраам, което място Исус назовава рай (Лука 23, 43). Другият, богаташът, непосредствено след смъртта отива в ада и той описва ужасното си състояние с думите: **„Защото зле се мъча в този пламък“** (Лука 16, 24). **И така смъртта не ни прави всички равни**; напротив - трябва да кажем: ако в този свят между хората има големи различия, то отвъд вратата на смъртта тези различия ще са неопишимо големи. Защо това е така и кое определя тези различия? С отговора на този въпрос ще се занимаем сега по-подробно.

Трите вида смърт

Библията учи, че Бог е Създател на света и на всичко живо. Бог създаде едно завършено творение, което според Божията преценка беше **„твърде добро“**. Божията същност е любов, милост и справедливост. И чрез тази Своя същност Творецът – Господ Исус Христос (Притчи 8, 30) е създал всичко видимо и невидимо (Йоан 1, 10; Колосаяни 1, 16). В Творението Той остава верен на тази Своя същност. Всичко това е съвсем различно от страданието и сълзите, жестокостта и смъртта, присъщи в стратегията на еволю-

цията. Който разглежда Бога като Създател на еволюцията, т.е., че Той е използвал еволюцията като творчески метод, такъв напълно игнорира същността на Бога. Ето защо възгледът на т.нар. теистична еволюция е напълно несъстоятелен.

Но откъде се е появила смъртта, след като тя не е нито продукт на еволюцията, нито пък отговаря на същността на Бога? Всички знаем, че смъртта е универсална, т.е. всички хора умират – млади и стари, високо морални хора, както и крадци и разбойници, вярващи и невярващи – всички умират. За такава едно всеобщо и радикално действие, трябва да има задължително една универсална причина.

Библията учи, че смъртта е последицие от греха на човека. Въпреки че Бог беше предупредил човека за тази опасност (Битие 2, 17), човекът злоупотреби с дарената му свобода и извърши грях. От тогава и досега действа законът на греха, който гласи: **„Заплатата за греха е смърт“** (Римляни 6, 23). Така човекът попадна в **пътя на смъртта**, която в графиката е представена като черна линия. Тази линия ние бихме могли да обозначим като линия на смъртта. От Адам, чрез който смъртта влезе в Творението (1 Коринтяни 15,22а), цялото човечество е подвластно на смъртта. **„Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха – смъртта, и по този начин смъртта мина във всички човеци, понеже всички съгрешиха“** (Римляни 5, 12). Преди грехопадението смъртта не беше позната в цялото Творение.

Когато в Библията се говори за смърт, то в никакъв случай не се има предвид преставане на съществуването. Библейското определение на смъртта означава „разделен от...“ Тъй като грехопадението означава три вида смърт (виж графиката), то има и три вида разделение:

1. Духовна смърт: В момента на грехопадението човекът изпадна в духовна смърт, което означава, че той е отделен от общението с Бога. В това състояние днес живеят всички хора, които не вярват в